

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Quim Pijoan

Bandera de França

Per a la Mari.

Xavier Cortadellas

Quan vaig aturar el tràiler, no pensava en cap cosa concreta. Hi ha qui diu que els camioners anem amunt i avall de la carretera només obsessionats a tirar-nos tantes dones com trobem al davant. No dic que no siguem com els altres homes, però us asseguro que, just aleshores, jo no pensava en res de tot això. Ni tan sols no sé per quin motiu vaig aturar-me.

- Eh, has d'obrir la porta si vols que entri, em va cridar colpejant la planxa sense gens de vergonya.

No vaig poder veure-la bé fins que no va posar el peu damunt de la plataforma. Guarnint-se la noia era tot un prodigi. Duia un jersei groc elèctric de mànigues amples; un jersei preciós, d'aquells que tenen enganxada una caputxa amb l'únic

objectiu de fer-te fixar en la persona que el porta. Només que, en el seu cas, no calia.

Vaig mirar-me-la bé i vaig adonar-me que els xorts negres li accentuaven descaradament la cintura. Les cames no se li veien: se les havia recobert amb unes mitges de color lila que embotien la massa plena i compacte del deliri de les seves cuixes. Sols allò valia com tot el gra que duia en el tràiler. Em van venir tots els mals.

Ella també em va escrutar amb insolència. Dubtava d'entrar i asseure's a la cabina. Vaig tenir ganes de preguntar-li per què feia veure que feia autostop, si després no havia de refiar-se'n. Hi ha moltes altres maneres de dur a terme aquella feina, em vaig dir.

- Et quedes?

- Depèn. Quant vols pagar?

- Tres-cents.

- Som-hi, gran home!

Va asseure's al meu costat, sense afegir cap altra paraula. No he tolerat mai a ningú que tanqués la porta d'aquella manera. Semblava voler que tota la planxa anés a pastar fang.

Vam fer un grapat de quilòmetres avançant en silenci. No volia ni veure'm. Tenia els ulls clavats en la carretera, encara que era evident que no l'interessava el paisatge.

Al cap d'una estona, va connectar la ràdio i va entretenir-se fent córrer l'agulla amunt i avall del dial. Finalment, es va decidir per una emissora de patacada. Emetien una música dura, *heavy* indiscutiblement.

Vaig escopir empenyat i no vaig dir res. Ni que m'haguessin matat hauria fet el primer gest o hauria dit la primera paraula. Estava disposat a anar fins a la fi del món i rebentar-me tot sol, abans de preguntar-li cap cosa.

Quan ens faltava ben poc per arribar a Point du Saint-Esprit, va indicar-me que em desviés a l'esquerra. Era la primera cosa que em deia, d'ençà que havia tancat la porta.

El camí era prou ample per passar-hi sense problemes. Baixava suaument fins a la mota d'un rieral. En una banda, hi havia uns quants arbres. Vaig desviar-me, vaig passar-hi arran i me'n vaig carregar dos o tres amb el tràiler. Sempre he dit que era un bon cotxe.

- Atura't.

- Ni tan sols em mirava.

- Vinga, els tres-cents.

Era de les que cobraven per endavant. Li vaig tirar els francs amb ràbia. Em calia tot un matí per guanyar aquells diners, però per a ella era molt fàcil. En tenia prou quedant-se quieta en una carretera esperant amb el dit aixecat.

Va palpar els francs i, aleshores, em va clar els ulls amb la mateixa insolència que ho havia fet quan va pujar al tràiler.

Va dir:

- No vull paraules.

Llavors va acostar-se, i em va abraçar amb força mentre em buscava la llengua amb la seva llengua. Un moment més tard, vaig sentir-li les mans esmunyint-se per les meves espatlles, avançant entremig dels pèls del

meu pit i del meu ventre fins que van ensopegar amb l'obstacle dels pantalons. Va descordar-los amb força, sense preocupar-se per si s'esquinçaven. Els seus llavis van continuar clavats en els meus, com una pedra dura i humida. Va palpar per l'entrecreix fins que va descobrir l'ast excitat del meu membre encès en la presó dels meus calçotets. El va fregar unes quantes vegades. Intensament, amb ràbia, plena de presses. Després, va treure's el jersei i els seus xorts varen lliscar avall de les mitges. Va quedar en bragues. Déu, eren vermelles. Vaig mirar-me-la bé i vaig veure que, entre les mitges de color lila i les bragues d'aquell color vermell, hi havia la pell blanca que duia a la xona. Déu, vaig pensar, la bandera de França, i vaig acostar-hi els meus llavis ple de fervor.

- No ho vull, va cridar.

I de seguida, evitant que digués cap paraula, va muntar-me com una gopada.

- Deixa'm a Point du Saint-Esprit.

Continuava manant, després que el tracte hagués acabat.

Va callar fins al final del trajecte. No va dir que havia estat bé, ni que li havia agradat, i encara menys que li agradaria tornar-hi. Ni tan sols no va molestar-se a canviar d'emissora quan, en lloc de música *heavy*, van començar a escopir unes notícies que no ens interessaven.

Vaig aparcar el tràiler en una esplanada de Point du Saint-Esprit, una esplanada bruta i sense herbes, plena de carcasses rovellades de cotxes abandonats. Aquella història m'havia fet perdre les ganes d'enraonar. Només volia enyorar-la.

L'individu del restaurant, un turc baix i de pell cremada, que movia calmosament els seus cent quilos i escaig, no va immutar-se. Va arronsar les espatlles i, ja que m'havia assegut, va portar-me el menú. Res que valgués la pena. Un estofat sucós i inconsistent, enmig del qual suraven cigrons estovats i blocs immenjables de carn dura i fibrosa. El iogurt era tan natural que feia pensar en la llet fermentada. Amb prou feines si ho vaig tastar. D'acompanyament: un vi brut i espès, i un plat d'olives descarnades i magres, endurides a cops de calda i de sol.

Quan marxava amb el tràiler, diria que la vaig veure de lluny. Ja sé que passa un temps i totes acaben per assemblar-se, però vaig voler tocar el clàxon perquè no hi ha cap manera millor de dir adéu.

La meua noia caminava acompanyada d'un tipus alt i cepat, un d'aquells individus que vesteixen amb granotes untades de greix i que van per la vida amb ganes de menjar-s'ho tot. Vaig pensar amb tristesa que embrutaria la meua bandera.

Llavors vaig girar el tràiler i vaig sortir de Point du Saint-Esprit. L'emissora escopia una música suau i agradable. Una noia cantava que havia estat bé i que viuria esperant no sé qui perquè mai no el podria oblidar. Vaig afanyar-me a canviar el dial. La vida ens ha fet solitaris i estranys, massa durs per poder suportar la nostra tendresa.

Premi Marcel Sentís 1992
Jocs Florals Torroja del Priorat.

